

לאוואן, שייצגה את בנק־הפועלים, לפני כמה שבועות, בישיבת מועצת המנהלים של אמפיל בנושא פרשת לוינסון, ואשר עמדה בתקיפות על הוצאת החקירה לחוקר חיצוני, עמדה שנתקבלה למרות עוינותו של יו"ר מועצת־המנהלים של אמפיל (ושל בנק־הפועלים) אפרים ריינר, שהקי ציב להאזר רק חמש דקות להשמעת טיעוניה.

האזר היא יהודיה אמריקאית, המקורבת לנשיאים רפובליקאיים (היא היתה חברת מישלחת ארצות־הברית לאו"ם בימי ממשלת ניקסון והיא כתבה פרק במצעי־הבחירות של רונאלד ריגן).

האסלבאר, ולטר

איש פרנקפורט, מראשי הבנק פיר גמיינר־ירטשפט כחבר המועצה המפקחת של הבנק, ירד גדול של מיפלת העבודה ומשתתף קבוע בוועידות שונות בישראל, לפי השמועה, כאשר הוא בא ארצה, כחודש שעבר, בעת ביקור הקאנצלר הגרמני הלמוט קול, נפגש עם לוינסון לשיחה ממושכת.

ויינברג, לורנס

מנהל באמפיל וניו־אס־איי גם יחד, איש־עסקים (ביטוח, קרקעות) מכוור־ליהלים אשר בקליפורניה, הוא האיש שקנה את הדירה שבה גר לוינסון בניו־יורק, בבניין הגאלריה ברחוב 57, במחיר של 275 אלף דולר מן החברה הווארצית לזם. ב־115 אלף דולר יותר מהמחיר שלאם שילמה עבור אותה דירה, ואחר המשיך והשכיר את הדירה ללוינסון.

ועדת־החקירה הפנימית

הוועדה הסודית שהקים מזכיר חברת העובדים דני רוזוליו, במאי 1983, לחקירת פרשת לוינסון, נבחרו אליה שניים מהדירקטורים (חברי מועצת־המנהלים) של בנק־הפועלים, עמרים סיוון, מנכ"ל תיעוש, הנחשב כאוהד לוינסון, ושרגא רוטמן, מנכ"ל סולל־בונה, הנחשב כאוהד גזית. הוועדה חקרה במשך תישעה חודשים והסבירה כי החקירה התמשכה בגלל התקיי־הלב שבו לקה רוטמן במהלך החקירה.

מימצאי הוועדה נמסרו בעל־פה, ורק בחלקם בכתב, לראשי משק העובדים, אשר החליטו, לפי רישתו התקיפה של מזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, למסור אותם ליועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר.

ורדי, יוסף

שותפו של יורם אלמוגי בטכנולוגיות, לה היו 9.25% מחברת ההשקעות גרנית הכרמל ובכך, למעשה, של חברת הרלק סונול. איש־העסקים הצעיר ורדי, שבגיל 28 היה מנכ"ל מישר־הפיתוח תחת השר חיים לנדא ולאחר מכן נציג כלכלי של ישראל בניו־יורק, לא היה יכול, בדיוק כמו שותפו אלמוגי, לגייס את הכסף הדרוש לרכישת מניות גרנית וביצע עם אלמוגי את עיסקת שט־העברה הפתוח, כעזרתו וכתה, כסופו של רבר, חברת יו־אס־איי, שוליונסון עמד בראשה, ב־1,900,000 דולר תמורת השקעה של 18 אלף דולר.

זיגל, בנימין

תת־ניצב במישטרת ישראל וראש מחלקת חקירות־ההונאות שלה, האיש אשר הביא את מיכאל צור ואת אשר ירלין מאחורי סורג ובריה. זיגל קיבל בימים אלה הודאה מראש אגף החקירות במישטרה ניצב יהושע קרתי, לטפל בפרשת לוינסון, אחרי שעניינה הועבר לקרתו מהיועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר.

(המשד הסודרה בשבוע הבא)

(המשך מעמוד 11)

כימיקלים ומיפעלי המלח בעתלית; האחים עופר, בעלי חברת ספנות; בניו של חיים ליבוביץ מעץ הזית) ושני אנשי־עסקים צעירים, יורם אלמוגי ויוסף ורדי.

נראה כי החברה הוקמה למטרה אחת בלבד: רכישת חברת הרלק סונול. בנק הפועלים נתן את המימון לעיסקת הענק וכתמורה גם מכרו בעלי המניות 26% ממניותיהם לאמפ"ל.

דוח ארליך

מיסמך בן שמונה עמודי מכונת כתיבה (כ־4000 מילה) שהוכן, לפני ארבע שנים, על־ידי מי שהיה פקיד בכיר בבנק־הפועלים, עבור שימחה ארליך, או סגן ראש־הממשלה, הרוח החמור, המסתמך על עובדות בלתי ניתנות לערעור, מספר על מיקרה אחר מיקרה של הרקת בנק־הפועלים מנכסיו לטובה משקיעי אמפיל הזרים. הרוח נגנז, כנראה לפי בקשתו של מנחם בגין, שהיה אסיר־תודה ללוינסון על שהוציא את חירות מן הבוז של קרן תל־חי.

שני מישפטים האומרים את הכל והמופיעים כסיכום הרוח: "אמפיל הפכה... משאבת־ענק שכל תכליתה היא יצוא־הון משליטת מדינת ישראל ואזרחיה לדי תושבי־חוץ" ו"נמסרו לתושבי־חוץ זכויות־קניין כנכסים

חוקר זיגל מאחורי סורג ובריה

רבים מירי תושבי ישראל, ללא תמורה נאותה."

דיוויזינה

הרווח לבעל המניות על השקעתו. בנק־הפועלים לא יכול היה לצפות לדיוויזינה גדולה מאמפ"ל בגלל חלוקת המניות כאמפ"ל, שבה ניתנו לבנק־הפועלים מניות־הצבעה כ־1 קר, שעה שהמניות המזכות בדיוויזינה ניתנו למשקיעים הזרים, אבל גם נוכח עובדה זאת היתה הדיוויזינה של בנק־הפועלים בשנת 1980, למשל, מגוחכת — 16,600 דולר — ולא הרבה יותר טובה שנתיים יותר מאוחר, ב־1982, כאשר שולמה לבנק מאמפ"ל דיוויזינה של 200 אלף דולר.

דיקנשטיין, אברהם

האיש שיסר את אמפ"ל בשנת 1941 ואחרי שנפטר, בשנת 1977, בגיל 75, ירש לוינסון את מקומו כיו"ר מועצת־המנהלים של אמפ"ל. דיקנשטיין היה איש המשק ההסתדרותי מראשית ימיו (מאפיה קואופרטיבית כו־כרן־יעקב, הקמת קואופרטיב האוטובוסים דן בתל־אביב) ובעל תפקידים בכירים בבנק הפועלים כמעט מיומו הראשון.

האזר, ריטה

היועצת המישפטית של בנק הפועלים בארצות־הברית, פרקליטת צמרת אמריקאית ממישרד הפרק לטיים הניו־יורקי סטרוק, סטרוק את

השוכנת השופטים, מייד אחרי התחרות מיהרה לירדן ובשורה לה, שהיא הצביעה עבורה, כי לדעתה היא הנערה היפה ביותר בתחרות.

שום הישג. השופטים התחילו לקרוא את שמות עשר הבנות שעלו לשלב הבא, היה נרמה לי שכל־כך הרבה שמות שמעתי, ששמי כבר לא ייכלל, אבל לפתע קראו בשמי, והרגשתי נפלא.

עכשיו החל חלקה השני של התחרות, אף הוא בן שלושה שלבים. הודיעו לנו, עוד לפני צאתנו לתחרות, שעל כל מועמדת להכין קטע של מחול אירובי. את הקטע הכנתי בארץ, בהוראתו של נימרוד דרייפוס ולורה, מאמנת הספורט של מלון הילטון. כולם אמרו לי אחרי המופע, שהופעתי במחול האירובי היתה הטובה ביותר. הרגשתי שם נפלא, כי הופעתי עם נעלי־התעמלות, ותילבושת ריקוד. טיגעי את הצופים ואת השופטים כששילבתי 8 כפיות־שמירה בתוך התרגילים, כשהקהל כולו מונה בקול־ים את מיספר הכפיות. אני מסוגלת לעשות 30 כפיות כאלה בלי בעיות.

אחרי־כך החל הקטע הפרובלמטי בילבילי, הופעה בכיגריים על עקבים, ימיים למדתי ללכת על עקבים, מעולם לא צעדתי על בימה לפני כן, יש לי ניסיון בדוגמנות צילום בלבד, כל יתר המתחרות הן דוגמניות מיקצועיות, ויודעות יפה כיצד להתנועע על בימה, או לצעוד עם נעליים עם עקבים גבוהים. איך שהוא עברתי את השלב הזה.

אחרי־כך הופענו בשמלות־ערב ארוכות, שנתפרו במיוחד עבורנו. כמה חבל שלא הופעתי בשימלת־הערב שנתפרה בשבילי במיוחד על־ידי תמרה.

יהדות גולשת

די גיעה העת שבה היו השופטים הייבנים להחליט מי הן שלוש המועמדות הסופיות. תוך כדי הזמן שניתן להם לדון והחלטה, הופיעו על בימה עשרות רקדניות הול, כמופע אקסטראווגנטי. אז הגיע הרגע, והשופטים הכריזו

על המועמדות הסופיות. ניבחרה נציגת בריטניה דבי ברט, דוגמנית מהידועות ביותר בארצה, גובהה 175 ס"מ, יפהפיה ממש, וגבוהה ממני ב־10 ס"מ. השניה נבחרה וקלין רה־להיגה ממכסיקו, אף היא דוגמנית גבוהה־קומה, עם שיער שחור ארוך כעורב. ואני?

עתה עבר שלב הבחירה לצופים מחוץ לחוף. השיטה היתה פשוטה. לכל אחת משלושתנו ניתן מיספר בן כמה ספרות, הצופים נתבקשו לחייג את המיספר של המועמדת שבה בחרו, אחרי הקידומת של הטלפונים בהוואי, כך, למשל, אלו רצה מי שהוא לבחור באנגליה, חייג בטלפון את הקידומת של הוואי, והמשיך לחייג את המיספר שניתן לה. כתום ההצבעה הסתבר שהשתתפו בה יותר מרבע מיליון צופים: הבריטית זכתה ב־50% מהקולות, המכסיקנית זכתה ב־26%, ואני ב־24%.

הזוכה הבריטית הוכתרה עם זר־פרחים לראשה בצבעי סגול־כחול; ב־25,000 דולר; במכונת לבנה פתוחה; בפרוות מינק, שעל ביטנתו נרקם: "הנערה היפה ביותר בעולם"; בטבעת יהלום רצינית; בכרטיס־טיסה לחודש חופשי, כולל מלונות, לכל מקום בעולם שתחפוץ.

הסגנית הראשונה, המכסיקנית, זכתה ב־7,500 דולר, ואני זכיתי ב־5,000 דולר.

מייד כתום התחרות ניגשה אלי, מאחרי הקלעים, אשה בלונדינית רזה ומטופחת ואמרה לי: "רציתי לומר לך שהצבעתי עבורך ולדעתי את הנערה היפה ביותר בתחרות." עד שהודתה לא העליתי בדעתי שזויה השחקנית המפורסמת לנה טרנר.

אחרי התחרות נערכה מסיבה מפוארת כפנטזיה של מלון פלאזה. זה המקום הגבוה ביותר בעיר, המשקיף על כל האורות המרצדים של האיורה. הייתי מאושרת. קיבלתי עשרות טלפונים מיהודים, הרגשתי שהיהדות גולשת אלי ועוטפת אותי באהבה. שולמית רייב

